

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายหลักประกันที่เป็นกิจการ ตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ

ปกรณ์ณภัฏ ชมเชย*

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) ไพฑูรย์ คงสมบูรณ์**

บทคัดย่อ

กระบวนการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการด้วยการจำหน่ายโดยผู้บังคับหลักประกัน เป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย และผู้บังคับหลักประกันที่เป็นวิชาชีพใหม่ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยภายหลังที่ผู้บังคับหลักประกันมีคำวินิจฉัยบังคับหลักประกันแล้ว ผู้บังคับหลักประกันจะเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการเข้าครอบครองและดำเนินกิจการไปจนกว่าจะจำหน่ายกิจการอันเป็นหลักประกันให้แก่บุคคลอื่น

จากการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีบทบัญญัติมาตรา 73 เพียงมาตราเดียวที่กล่าวถึงอำนาจหน้าที่ในการจำหน่ายกิจการของผู้บังคับหลักประกันไว้อย่างกว้าง ๆ เท่านั้น ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการประเมินราคากิจการ กำหนดเวลาขายและวิธีการจำหน่ายไว้โดยชัดเจน เป็นเหตุให้สถาบันการเงินไม่อาจประเมินความเสี่ยงในการบังคับหลักประกันได้อย่างถูกต้อง จึงเป็นข้อจำกัดที่ทำให้สถาบันการเงินไม่ยอมรับกิจการไว้เป็นหลักประกัน ขณะที่กฎหมายหลักประกันของประเทศอังกฤษ และกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกัน (Model Law on Secured Transactions 2016) ของคณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ องค์การสหประชาชาติ (United Nations, Commission on International Trade Law : UNCITRAL) มีการกล่าวถึงประเด็นเหล่านี้ไว้อย่างชัดเจน ทำให้ไม่มีปัญหาทางกฎหมายในการบังคับหลักประกันส่งผลให้การนำกิจการไปเป็นหลักประกันเป็นที่นิยมปฏิบัติกัน

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันโดยผู้บังคับหลักประกันของไทยให้มีความชัดเจน เพื่อให้กระบวนการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกันเป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และเป็นธรรม

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ABSTRACT

The process of enforcing enterprise secured by selling by Administrator is a new concept for Thailand. Administrator is a new profession that occurs under The Business Security Act 2015. After the Administrator has a decision to enforce enterprise secured. The Administrator will be the person having the authority to take possession and operate the enterprise until selling the enterprise secured to another person.

According to studies, it has been found that The Business Security Act 2015 have the only provision in Section 73 that state of the authority of Administrator to the disposal of the enterprise secured. With a broad scope of authority and responsibility of Administrator in the disposal of the enterprise secured. There is no provision that sets the criteria for appraising the enterprise, schedule of sales and the distribution method by clearly. As a result, The Financial Institutions may not be able to accurately assess the risk of enforcement. Therefore is a limitation that causes the Financial Institutions are not accepting the enterprise as collateral. While, Law on the disposal of enterprise secured in United Kingdom and The Model law on Secures Transaction 2016 of the United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL) have these issues by clearly. They are not the law problems in the enforcement enterprise secured therefore it is popular.

Thus, the author proposed to amend the law relating to the disposal of enterprise secured by Administrator of Thailand to be clear. In order to the enforcement process of the enterprise secured rapidly efficiency and fairness.

1. บทนำ

ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 กฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายหลักประกันที่เป็นกิจการในกระบวนการบังคับหลักประกันยังมีความไม่สมบูรณ์และชัดเจน ก่อให้เกิดข้อวิตกกังวลจากสถาบันการเงินผู้ซึ่งจะพิจารณารับกิจการเป็นหลักประกันอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อให้ทราบว่ากระบวนการในการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันควรจัดต้องเป็นเช่นไร เพื่อให้เกิดความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และเป็นธรรม อันจะนำไปสู่ความมั่นใจของ สถาบันการเงินที่จ้กรับกิจการเป็นหลักประกัน ซึ่งจะสามารลดอุปสรรคในการเข้าถึงสินเชื่อของผู้ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้อย่างมีประสิทธิภาพสมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย

2. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการนำกิจการมาเป็นหลักประกันในการชำระหนี้ และบทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน

2.1 หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการนำกิจการมาเป็นหลักประกันในการชำระหนี้

การพิจารณาให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน หลักประกันถือเป็นปัจจัยสำคัญและจำเป็น อย่างยิ่ง หลักประกันจะทำให้ความเสี่ยงของสถาบันการเงินน้อยลง ทั้งยังช่วยให้ผู้ขอสินเชื่อมีโอกาสที่จะได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ง่ายขึ้นด้วย

เนื่องจากกฎหมายลักษณะจำนองจำนำของประเทศไทยมีข้อจำกัดบางประการ เช่น การจำนองจำกดทรัพย์สินเฉพาะเพียงอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์พิเศษบางประเภทเท่านั้น ส่วนการจำนำจะสมบูรณ์ตามกฎหมายจะต้องมีการส่งมอบความครอบครองทรัพย์หลักประกันให้แก่ผู้รับจำนำ และการจำนำจะสิ้นสุดลงเมื่อทรัพย์นั้นกลับคืนสู่ความครอบครองของผู้จำนำ ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถนำทรัพย์สินที่ใช้ในการประกอบธุรกิจมาใช้เป็นหลักประกันด้วยการจำนำเพื่อเข้าถึงสินเชื่อในระบบได้ ทั้งนี้ในกิจการมีทรัพย์สินที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจอยู่ก็ตาม รัฐจึงมีแนวคิดและหลักการในการช่วยเหลือผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถนำทรัพย์สินที่ใช้ในการประกอบธุรกิจทั้งกิจการมาเป็นหลักประกันในการขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ในลักษณะที่ไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินที่เป็นประกันให้แก่สถาบันการเงิน โดยผู้ประกอบการยังสามารถใช้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ในขณะเดียวกันเนื่องจากกิจการที่เป็นหลักประกันอยู่ในความครอบครองของลูกค้าหรือผู้ให้หลักประกัน รัฐจึงต้องสร้างความมั่นใจให้แก่สถาบันการเงินด้วยการรับรองสิทธิให้สถาบันการเงินมีสถานะเป็นเจ้าของที่มีประกันตามกฎหมายล้มละลาย อันเป็นเจ้าหนี้มีบุริมสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้อื่น และสร้างกระบวนการบังคับหลักประกันให้มีความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และเป็นธรรม โดยในการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกัน กฎหมายให้คู่สัญญาตกลงกันแต่งตั้งผู้บังคับหลักประกัน ซึ่งเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้บังคับหลักประกันจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ อย่างน้อย 1 คน เป็นผู้ดำเนินการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกัน โดยสถาบันการเงินไม่จำเป็นต้องบังคับสิทธิผ่านกระบวนการทางศาลและ เจ้าพนักงานบังคับคดี

2.2 บทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน

เมื่อมีเหตุบังคับหลักประกันเกิดขึ้น ผู้บังคับหลักประกันมีหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริง ให้แล้วเสร็จ โดยผู้บังคับหลักประกันจะต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุบังคับหลักประกันหรือไม่ ในกรณีที่มีเหตุบังคับหลักประกันและผู้รับหลักประกันประสงค์ที่จะบังคับหลักประกันทันที ให้ผู้บังคับหลักประกัน มีคำวินิจฉัยบังคับหลักประกัน แต่หากไม่มีเหตุบังคับหลักประกันหรือมีเหตุบังคับหลักประกันเกิดขึ้น แต่ผู้รับหลักประกันยินยอมผ่อนผันให้แก่ผู้ให้หลักประกันเป็นหนังสือ ให้ถือว่ายังไม่เคยมีเหตุบังคับหลักประกันดังกล่าวเกิดขึ้น โดยผู้บังคับหลักประกันจะต้องวินิจฉัยว่าไม่มีเหตุบังคับหลักประกัน ในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันนั้น

ผู้บังคับหลักประกันจะต้องปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวด้วยความเป็นกลาง และมีความเป็นอิสระ อีกทั้งจะต้องปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตและไม่ประมาทเลินเล่อ

3. หลักเกณฑ์ทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ

3.1 ประเทศไทย

ตามมาตรา 73 ของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 กำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจหน้าที่ในการบำรุงรักษา จัดการและดำเนินกิจการจนกว่าจะจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันได้ ตรวจสอบและประเมินราคากิจการ กำหนดวิธีการที่เหมาะสมในการจำหน่ายกิจการ ตลอดจนดำเนินการจำหน่าย และจัดสรรเงินที่ได้จากการจำหน่ายกิจการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ไม่มีกฎหมายกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการจำหน่ายกิจการไว้ว่าผู้บังคับหลักประกันจะพิจารณากำหนดวิธีการจำหน่ายภายใต้หลักการใด จะต้องบอกกล่าวล่วงหน้าไปยัง ผู้มีส่วนได้เสียก่อนการจำหน่ายหรือไม่ และจะสามารถแยกจำหน่ายทรัพย์สินในกิจการออกเป็นชิ้น ๆ ได้หรือไม่ การประเมินราคากิจการเพื่อกำหนดราคาขายมีหลักเกณฑ์อย่างไร และผู้บังคับหลักประกันจะต้องทำการจำหน่ายกิจการเมื่อใด ผู้ให้หลักประกันซึ่งมีเจ้าของกิจการมีสิทธิโต้แย้งคัดค้านการจำหน่ายกิจการที่กำหนดโดยผู้บังคับหลักประกันหรือไม่ ผู้สนใจเข้าซื้อกิจการมีสิทธิเข้าตรวจสอบกิจการที่นำออกจำหน่ายแล้วหรือไม่เพียงใด

3.2 ประเทศอังกฤษ

การบังคับกิจการที่เป็นหลักประกันแบบลอย (Floating Charge) ผู้บังคับหลักประกันจะทำการครอบงำบริษัทผู้ให้หลักประกันด้วยการเข้าไปตรวจสอบทรัพย์สินและประเมินราคาทรัพย์สิน บริหารจัดการบริษัทตามสมควร เพื่อให้บริษัทนั้นสามารถประกอบกิจการต่อไปได้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้บริษัทไม่ต้องล้มละลายหรือเลิกกิจการ ซึ่งอาจใช้วิธีเจรจากับเจ้าหนี้รายอื่น ขายกิจการในส่วนที่ไม่ได้ ทำกำไร ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นและเพิ่มรายได้ โดยมีเป้าหมายเพื่อนำรายได้ในอนาคตจากการประกอบกิจการมาชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ทั้งนี้ การจำหน่ายทรัพย์สินในกิจการของผู้ให้หลักประกัน เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ ผู้บังคับหลักประกันจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากมติที่ประชุมเจ้าหนี้ และจะต้องดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีที่เหมาะสมแก่สภาพของทรัพย์สินนั้น ซึ่งอาจจำหน่ายไปทั้งกิจการ หรือแยกจำหน่ายก็ได้ โดยปกติการจำหน่ายกิจการทั้งกิจการเพื่อนำเงินได้จาก การจำหน่ายกิจการมาชำระหนี้มักจะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้บังคับหลักประกันเห็นว่ากิจการของบริษัทลูกนั้นนั้นไม่สามารถฟื้นตัวได้อีก

ผู้บังคับหลักประกัน จะสามารถทำการขายหรือจำหน่ายกิจการได้เมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลา 60 วัน นับแต่ส่งคำบอกกล่าวบังคับหลักประกัน รวมทั้งแจ้งการแต่งตั้งผู้บังคับหลักประกันไปยัง ผู้ให้หลักประกันและ

ลูกหนี้แล้ว โดยก่อนการขายหรือจำหน่ายกิจการ ผู้บังคับหลักประกันจะต้องพยายามดำเนินธุรกิจและโอนขายไปในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ และจะต้องทำการขาย ในราคาที่เหมาะสม โดยมีหน้าที่ต้องให้คำแนะนำแก่ผู้ซื้อตามกำลังความสามารถของผู้บังคับหลักประกัน

ผู้บังคับหลักประกันสามารถพิจารณาวิธีการจำหน่ายกิจการได้ตามความเหมาะสม ซึ่งอาจจะโอนขายโดยทำสัญญากับเอกชนรายหนึ่งรายใด หรือขายตามท้องตลาด หรือประมูลโดยเปิดเผย โดยปกติการขายกิจการในประเทศอังกฤษ วิธีที่เป็นที่ยอมรับจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย คือ วิธีการประมูลเปิดเผยโดยเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบการประมูล เพราะจะมีกฎหมายวางกฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการซื้อขายกิจการไว้อย่างชัดเจน เรียกว่า The City Code on Takeovers and Mergers (ต่อไปในบทความนี้จะเรียกว่า “The City Code”) ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามภาค 1 ส่วนที่ 28 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยบริษัท (Company Act 2006) การซื้อขายกิจการตาม The City Code มีดังนี้

ในการประเมินราคาของกิจการในชั้นบังคับหลักประกันจะใช้วิธีการประเมินเช่นเดียวกับวิธีการประเมินเพื่อให้ได้สินเชื่อ และกำหนดราคาขั้นต่ำเพื่อจำหน่ายกิจการนั้นมักจะเริ่มต้นมากกว่าร้อยละ 75 ของมูลค่าที่ประเมินได้ โดยก่อนการขายหรือจำหน่ายกิจการจะต้องมีการประกาศโฆษณาข้อเสนอเชิญชวนต่อสาธารณชน โดยหากผู้ให้หลักประกัน ซึ่งเป็นบริษัทผู้ขายเห็นว่าราคาขั้นต่ำที่กำหนดเพื่อขายกิจการ หรือวิธีการประเมินราคากิจการไม่เหมาะสม หรือการกระทำใด ๆ ไม่เป็นไปตามกฎและหลักเกณฑ์ของ The City Code สามารถโต้แย้งคัดค้านต่อคณะกรรมการพิจารณา (The Hearings Committee) และหากไม่เห็นด้วยสามารถอุทธรณ์คำสั่งไปยังคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (Takeover Appeal Board) ได้

ทั้งนี้ ก่อนการประมูลขายกิจการจะเริ่มต้น ผู้สนใจเข้าซื้อกิจการมีสิทธิขอข้อมูลหรือเอกสารต่าง ๆ (Hard copy) ที่ผู้บังคับหลักประกันประกาศโฆษณา เช่น เอกสารทางการเงิน เป็นต้น² โดยบริษัทผู้ขายมีหน้าที่ให้ความร่วมมือในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับกิจการแก่ผู้สนใจเข้าซื้อกิจการด้วย

3.3 กฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกัน (Model Law on Secured Transactions 2016) ของ คณะกรรมาธิการสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ (United Nations Commission on International Trade Law : UNCITRAL)

กฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันมีหลักการและแนวคิดว่าคุณสามารถนำทรัพย์สินทั้งหมดมาเป็นหลักประกันได้ภายใต้สัญญาหลักประกันทางธุรกิจฉบับเดียว ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และขั้นตอนในการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกันด้วยการจำหน่ายตามกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกัน แนะนำว่าจะต้องมีการส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือแสดงเจตนาที่จะทำการจำหน่ายกิจการที่เป็นประกันไปยังผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้ให้หลักประกัน เจ้าหนี้อื่นที่ปรากฏในสารบบทะเบียน เป็นต้น ล่วงหน้าก่อนการจำหน่าย โดยแต่ละรัฐต้องกำหนดช่วงระยะเวลา

---

² The Panel on Takeovers and Mergers, “Takeover Code,” Rule 30.3, p. M 2, สืบค้นเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2562, จาก <http://www.thetakeoverpanel.org.uk/wp-content/uploads/2008/11/code.pdf?v=1Apr2019>

ที่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามที่รัฐนั้นเห็นสมควร เช่น 10-15 วัน เป็นต้น เว้นแต่เป็นของสะดวกง่าย หรืออาจจะเสื่อมราคาได้อย่างรวดเร็ว หรือเป็นชนิดที่สามารถขายได้ในท้องตลาด³

ส่วนวิธีการจำหน่ายกิจการและกำหนดเวลาขาย โดยหลักจะเป็นไปตามที่คู่สัญญาตกลงกันไว้ในสัญญาหลักประกัน แต่หากไม่มีข้อตกลงเช่นว่านั้น เจ้าหนี้ผู้รับหลักประกันหรือผู้บังคับหลักประกันมีสิทธิในการตัดสินใจได้ทั้งหมดไม่ว่าจะขายโดยวิธีการทำสัญญากับเอกชนรายหนึ่งรายใด หรือขายเปิดเผยต่อสาธารณะ แต่เพื่อคุ้มครองผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย กฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันได้แนะนำว่า แต่ละรัฐควรกำหนดลักษณะ วิธีการ ระยะเวลา สถานที่ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายกิจการในแต่ละวิธีการไว้โดยชัดแจ้ง ทั้งนี้ ผู้สนใจเข้าซื้อกิจการมีสิทธิได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับกิจการที่จะซื้อจากผู้บังคับหลักประกันและผู้ให้หลักประกัน

4. วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายหลักประกันที่เป็นกิจการตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ

4.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การบอกกล่าวก่อนการจำหน่ายและวิธีการจำหน่ายกิจการ ที่เหมาะสม

4.1.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การบอกกล่าวก่อนการจำหน่าย

จากการศึกษากฎหมายของประเทศอังกฤษ พบว่า การจำหน่ายกิจการโดยผู้บังคับหลักประกันมักจะใช้วิธีการจำหน่ายกิจการด้วยการประมูลเปิดเผยตาม The City Code โดยผู้บังคับหลักประกันจะต้องมีการประกาศโฆษณาข้อเสนอเชิญชวนต่อสาธารณชนเป็นเวลา 45 วันก่อนวันเริ่มทำการประมูล

ส่วนกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันของ UNCITRAL ได้กำหนดให้ก่อนการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกัน ไม่ว่าผู้บังคับหลักประกันจะเลือกใช้วิธีจำหน่ายแบบใดก็ตาม จะต้องมีการส่ง คำบอกกล่าวเป็นหนังสือแสดงเจตนาที่จะทำการจำหน่ายกิจการที่เป็นประกันไปยังผู้ให้หลักประกัน ลูกหนี้ บุคคลอื่นซึ่งมีสิทธิในหลักประกันเท่าที่ทราบเป็นการล่วงหน้าก่อนการจำหน่าย เว้นแต่หลักประกันนั้น เป็นของสะดวกง่าย หรืออาจจะเสื่อมราคาได้อย่างรวดเร็ว หรือเป็นชนิดที่สามารถขายได้ในตลาด ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

เมื่อเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย พบว่า กฎหมายของประเทศไทยไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์การบอกกล่าวล่วงหน้าก่อนการจำหน่ายให้แก่ผู้มีส่วนได้เสียทราบแต่อย่างใด

---

³ United Nations Commission on International Trade Law, UNCITRAL Model Law on Secured Transactions : Guide to Enactment, (Vienna : United Nations Publication, 2017), para 448. , p.136, Article 78. สืบค้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2561, จาก https://www.uncitral.org/pdf/english/texts/security/MLST_Guide_to_enactment_E.pdf

4.1.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับวิธีการจำหน่ายกิจการที่เหมาะสม

จากการศึกษากฎหมายของประเทศอังกฤษ และกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันของ UNCITRAL พบว่า วิธีการจำหน่ายกิจการโดยหลักจะเป็นไปตามที่คู่สัญญาตกลงกันไว้ในสัญญาหลักประกัน แต่หากไม่มีข้อตกลงเช่นนั้น ผู้บังคับหลักประกันสามารถพิจารณาได้ตามความเหมาะสม ซึ่งอาจจะโอนขายโดยทำสัญญากับเอกชนรายหนึ่งรายใด หรือขายตามท้องตลาด หรือประมูล โดยเปิดเผยก็ได้ แต่เพื่อคุ้มครองผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย กฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกัน จึงได้แนะนำว่า แต่ละรัฐควรกำหนดลักษณะ วิธีการ ระยะเวลา สถานที่ และเรื่องอื่น ๆ ของการขายหรือ การจำหน่ายกิจการแต่ละวิธีการไว้อย่างชัดเจน

เมื่อเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย พบว่าพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 73 กำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดวิธีการ ที่เหมาะสมในการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกัน โดยกฎหมายไทยไม่ได้กำหนดว่าผู้บังคับหลักประกันจะต้องทำการบอกกล่าว การจำหน่ายไปยังผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน เจ้าหนี้รายอื่นที่ปรากฏในสารบบทะเบียนก่อนดำเนินการจำหน่ายหรือไม่ และวิธีการจำหน่ายที่เหมาะสมควรพิจารณาอย่างไร การที่ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายชัดเจนเกี่ยวกับการพิจารณาคำหนดขั้นตอนและวิธีการจำหน่ายโดยผู้บังคับหลักประกัน ทำให้เจ้าหนี้ผู้รับหลักประกันไม่สามารถประเมินความเสี่ยง ในการพิจารณาให้สินเชื่อได้อย่างถูกต้อง จึงไม่มั่นใจที่จะรับกิจการไว้เป็นหลักประกัน อีกทั้ง อาจส่งผลให้เกิดข้อขัดข้องในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันส่งผลให้การบังคับกิจการล่าช้าได้

4.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประเมินราคากิจการ เพื่อกำหนดราคาขายที่เหมาะสม และกำหนดเวลาในการจำหน่ายกิจการ

4.2.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประเมินราคากิจการเพื่อกำหนดราคาขายที่เหมาะสม

จากการศึกษากฎหมายประเทศอังกฤษ พบว่า การประเมินมูลค่ากิจการเพื่อกำหนดราคา ขึ้นต่ำในการจำหน่ายกิจการนั้น ผู้บังคับหลักประกันจะใช้วิธีการประเมินมูลค่าเช่นเดียวกันกับวิธีการประเมินเพื่อพิจารณาให้สินเชื่อ อาจเป็นวิธีเปรียบเทียบราคาทรัพย์สินในกิจการกับราคาตลาด วิธีพิจารณามูลค่าสินค้าที่ถูกซื้อกับมูลค่าทรัพย์สินทั้งหมดของบริษัท และวิธีพิจารณาผลกำไรจากการประกอบการ นอกจากนี้ การประเมินยังคำนึงถึงราคาหุ้นในตลาดของบริษัทที่ราคาปิดวันล่าสุดก่อนการประกาศโฆษณาการขาย แนวโน้มเท่าที่เป็นไปได้ว่าราคาจะสูงขึ้นจากจำนวนผู้ที่สนใจเข้าซื้อ (Volume) ด้วย และราคาขายขั้นต่ำมักจะเริ่มต้นมากกว่าร้อยละ 75 ของมูลค่าที่ประเมินได้

4.2.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับกำหนดเวลาในการจำหน่ายกิจการ

จากการศึกษากฎหมายประเทศอังกฤษ พบว่า กำหนดเวลาขายหรือจำหน่ายกิจการ โดยการประมูลตาม The City Code จะเริ่มต้นครั้งที่ 1 ในวันทำการที่ 46 นับแต่วันโฆษณาการประมูลต่อสาธารณะ

ส่วนพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 73 กำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและประเมินราคากิจการที่เป็นหลักประกันเพื่อกำหนดราคาขายหรือจำหน่ายกิจการ โดยกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ว่าการประเมินราคากิจการต้องใช้วิธีการอย่างไร ทั้งนี้ ในมาตรา 3 ได้กำหนดนิยามคำว่า “กิจการ” หมายถึงเฉพาะแต่เพียงทรัพย์สินหรือสิทธิที่มีอยู่ในกิจการเท่านั้น หากได้รวมถึงภาระหนี้สินหรือหน้าที่ที่มีอยู่ในกิจการแต่อย่างใดไม่ ซึ่งในการดำเนินกิจการนั้นไม่ได้มีแต่ทรัพย์สินเท่านั้นแต่ยังประกอบด้วยหนี้สินหรือภาระผูกพันทั้งหลายที่ ผู้ให้หลักประกันมีอยู่กับบุคคลภายนอกจากการประกอบธุรกิจด้วย จากบทนิยามคำว่ากิจการดังกล่าวอาจเป็นเหตุให้ผู้บังคับหลักประกันทำการประเมินราคากิจการเฉพาะเพียงแต่ทรัพย์สินและสิทธิในกิจการเท่านั้น ทำให้ราคาประเมินที่ได้ไม่สะท้อนให้เห็นมูลค่ากิจการที่แท้จริง ประกอบกับกฎหมาย ก็ไม่มีบทบัญญัติกำหนดเวลาในการจำหน่ายกิจการไว้แต่อย่างใด ทำให้สถาบันการเงินไม่สามารถประเมินความเสี่ยงในการได้รับชำระหนี้คืนได้อย่างถูกต้อง จึงเป็นเหตุให้สถาบันการเงินไม่ยอมรับกิจการไว้เป็นหลักประกัน

4.3 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับชำระหนี้โดยการจำหน่ายกิจการไปทั้งกิจการเพื่อให้สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้

จากการศึกษากฎหมายว่าด้วยหลักประกันของประเทศอังกฤษ และกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันของ UNCITRAL มีได้กำหนดคำนิยามคำว่า “กิจการ” ไว้แต่อย่างใด ซึ่งแนวทางปฏิบัติ ในการพิจารณาการให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน โดยนำกิจการมาเป็นหลักประกัน คือ การที่ผู้ประกอบกิจการที่ประสงค์จะขอสินเชื่อ นำเอาทรัพย์สินในกิจการทั้งหมดมาเสนอเป็นหลักประกันให้แก่สถาบันการเงินนั่นเอง ซึ่งเมื่อมีเหตุแปลงสภาพทรัพย์สินหลักประกันหรือเหตุบังคับหลักประกันเกิดขึ้นและมีการบังคับกิจการที่นำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจ ผู้บังคับหลักประกันสามารถจำหน่ายทรัพย์สินในกิจการ เป็นส่วน ๆ ได้โดยคำนึงถึงสภาพและลักษณะแห่งทรัพย์สินนั่นเอง

ในส่วนการศึกษาพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เมื่อพิจารณาคำนิยาม คำว่า “กิจการ” ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 3 หมายความว่า “ทรัพย์สินและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจนั้นที่ผู้ให้หลักประกันนำมาใช้เป็นประกันการชำระหนี้ ซึ่งผู้ให้หลักประกัน อาจโอนบรรดาทรัพย์สินและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถประกอบธุรกิจดังกล่าวต่อไปได้ทันที” ดังนั้น กิจการย่อมหมายถึงทรัพย์สินที่ใช้ในการประกอบธุรกิจทั้งหมด รวมไปถึงสิทธิต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจนั้นด้วย เมื่อมีการนำกิจการมาเป็นหลักประกันในการชำระหนี้กับผู้รับหลักประกันแล้ว ทรัพย์สินทั้งหมดที่ใช้ในการประกอบธุรกิจจึงมีความเกี่ยวพันกัน เมื่อมีการบังคับหลักประกันเกิดขึ้นจึงไม่สามารถแยกบังคับเฉพาะ

ทรัพย์สินบางชิ้นที่ใช้ในการประกอบกิจการ⁴ ทำให้เกิดการตีความว่าหากจะต้องมีการบังคับกิจการเพื่อชำระหนี้ จะต้องจำหน่ายทรัพย์สิน ในกิจการทั้งหมด ไม่สามารถจำหน่ายแยกส่วน หรือแยกทรัพย์สินเป็นชิ้น ๆ ได้⁵

ทั้งนี้ การจำหน่ายกิจการทั้งกิจการอาจก่อให้เกิดความล่าช้าไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับหลักประกันที่ต้องการที่จะได้รับเงินสดคืนจากการให้สินเชื่อโดยเร็ว นอกจากนี้ยังอาจไม่เป็นธรรมแก่ผู้ให้หลักประกันในกรณีที่มูลค่ากิจการมีจำนวนที่มากกว่าภาระหนี้คงค้างของผู้ให้หลักประกันอย่างมีนัยยะสำคัญ อันจะส่งผลให้การจำหน่ายหลักประกันโดยผู้บังคับหลักประกันล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพ และไม่เป็นธรรมได้

4.4 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับบทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันในการจำหน่ายกิจการ

จากการศึกษากฎหมายของประเทศอังกฤษ พบว่ากระบวนการบังคับหลักประกันในส่วนที่เป็นกิจการของประเทศอังกฤษ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับกระบวนการฟื้นฟูกิจการ (Administration) ตามกฎหมายล้มละลาย (The Insolvency Act 1986) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้บริษัทต้องล้มละลายหรือเลิกกิจการ โดยผู้บังคับหลักประกัน (Administrator) ซึ่งเจ้าหนี้แต่งตั้งและศาลเห็นชอบด้วยจะมีสถานะเป็นเจ้าพนักงานของศาล หากมีปัญหาเกิดขึ้นอันเกี่ยวข้องกับการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกันนอกศาล ผู้บังคับหลักประกันอาจขอความช่วยเหลือจากศาลได้เสมอ และผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจหน้าที่ตามข้อตกลงในสัญญาที่ก่อให้เกิดสิทธิในหลักประกัน และตาม Schedule B1 ของพระราชบัญญัติล้มละลาย (The Insolvency Act 1986) เช่น อำนาจแต่งตั้งทนายความและนักบัญชี หรือบุคคลผู้มีวิชาชีพอื่นใดเพื่อมาช่วยในการปฏิบัติหน้าที่ของเขา มีอำนาจในการแต่งตั้งตัวแทนใด ๆ เพื่อดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับกิจการ นอกจากนี้ ในการทำนิติกรรมกับบุคคลภายนอกตามกฎหมายว่าด้วยบริษัท (Company Act 2006) ถือว่าเป็นการกระทำในฐานะเป็นผู้แทนหรือตัวแทนของบริษัทลูกหนี้หรือกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทลูกหนี้ด้วย

ในส่วนการศึกษาพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ผู้บังคับหลักประกัน เป็นเพียงบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจจากคู่สัญญาให้มาทำหน้าที่บังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ โดยไม่ได้มีสถานะเป็นเจ้าหน้าที่ของศาลแต่อย่างใด และกฎหมายก็ไม่ได้กำหนดให้สิทธิแก่ผู้บังคับหลักประกันสามารถร้องขอความช่วยเหลือจากศาลหากมีข้อขัดข้องในการบังคับหลักประกันเกิดขึ้น ซึ่งอาจทำให้การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพได้ และกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจของประเทศไทย หากได้มีมิติที่สอดคล้องสัมพันธ์กับกฎหมายล้มละลายและฟื้นฟูกิจการแต่อย่างใดไม่ ทั้ง ๆ ที่การปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันในการเข้าจัดการกิจการ

---

⁴กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์, “รวบรวมประเด็นคำถามจากการอบรมให้ความรู้ผู้บังคับหลักประกัน,” สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2561, จาก https://www.dbd.go.th/ewt_dl_link.php?nid=16191&filename=secured

⁵ ก๊าซ จงจักรพันธ์, เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : ศรีอนันต์การพิมพ์, 2557), น. 70-71 , น. 78-79.

ของผู้ให้หลักประกันมีความใกล้เคียงกับการทำหน้าที่ของผู้ทำแผนและผู้บริหารแผน และการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันมีความใกล้เคียงกับการทำหน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์

4.5 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของผู้ให้หลักประกันที่เป็นเจ้าของกิจการในการโต้แย้งคัดค้านการจำหน่ายกิจการ

จากการศึกษากฎหมายของประเทศอังกฤษพบว่า ในการจำหน่ายกิจการตาม The City Code ได้ให้สิทธิแก่ผู้มีส่วนได้เสีย รวมทั้งผู้ให้หลักประกันสามารถร้องขอให้คณะกรรมการพิจารณา (The Hearings Committee) ทำการทบทวนในเรื่องราคาขายขั้นต่ำ วิธีการประเมินราคา หรือเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการซื้อขายหรือควบรวมกิจการได้ และหากบุคคลดังกล่าวไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของคณะกรรมการพิจารณา สามารถอุทธรณ์คำสั่งไปยังคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (Takeover Appeal Board)

ในส่วนพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 73 บัญญัติผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจหน้าที่ในการประเมินราคากิจการ กำหนดวิธีการจำหน่าย ดำเนินการจำหน่ายกิจการได้ โดยการกระทำหน้าที่ดังกล่าวของผู้บังคับหลักประกันให้ถือเป็นการกระทำที่ได้รับ ความเห็นชอบด้วยจากผู้ถือหุ้นของผู้ให้หลักประกัน จึงเป็นกรณีกฎหมายปิดปากไม่ให้ผู้ถือหุ้นของ ผู้ให้หลักประกันมาโต้แย้งคัดค้านการดำเนินการบังคับหลักประกันของผู้บังคับหลักประกันได้ แต่เนื่องจากการบังคับกิจการที่เป็นหลักประกันด้วยการจำหน่ายโดยผู้บังคับหลักประกันมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ให้หลักประกันซึ่งเป็นเจ้าของกิจการและผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง การที่กฎหมาย ไม่มีบทบัญญัติให้ผู้ให้หลักประกันให้สามารถใช้สิทธิคัดค้านการจำหน่ายกิจการของผู้บังคับหลักประกันได้ จึงทำให้ผู้ให้หลักประกันอาจไม่ได้รับความเป็นธรรมในกระบวนการบังคับกิจการ

4.6 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของผู้สนใจซื้อกิจการในการเข้าตรวจสอบกิจการที่นำออกจำหน่าย

จากการศึกษากฎหมายของประเทศอังกฤษ พบว่า ผู้สนใจซื้อกิจการมีสิทธิขอข้อมูลหรือเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้บังคับหลักประกันประกาศโฆษณา เช่น เอกสารทางการเงิน วิธีการประเมินเพื่อกำหนดราคาขาย เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้ให้หลักประกันซึ่งเป็นบริษัทผู้ขาย มีหน้าที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับกิจการด้วย ส่วนกฎหมายแม่แบบธุรกรรมที่มีหลักประกันของ UNCITRAL ก็ได้กำหนดให้ผู้สนใจซื้อกิจการมีสิทธิได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับกิจการที่จะซื้อขายจากผู้บังคับหลักประกันและผู้ให้หลักประกันทำนองเดียวกับกฎหมายของประเทศอังกฤษ

ส่วนพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เรื่องการบังคับนำกิจการออกจำหน่าย ไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้ผู้บังคับหลักประกัน และผู้ให้หลักประกัน มีหน้าที่ต้องให้ความช่วยเหลือ และสนับสนุนในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจการแก่ผู้สนใจซื้อกิจการ อีกทั้ง ยังไม่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันจะต้องทำการประกาศหรือให้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับกิจการแก่ผู้สนใจซื้อกิจการ แต่อย่างไร โดยกิจการถือเป็นวัตถุประสงค์แห่งนิติกรรม ถือเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมกรซื้อขาย ดังนั้น หากผู้ซื้อไม่ได้รายละเอียดเกี่ยวกับกิจการที่ดีเพียงพอแล้ว อาจทำให้ผู้ซื้อแสดงเจตนาซื้อกิจการ โดยสำคัญผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในส่วนที่เป็น

สาระสำคัญ หรือสำคัญผิดในคุณสมบัติของทรัพย์สินในกิจการที่ทำการซื้อขายถึงขนาดที่ถ้าผู้ซื้อได้รู้ก่อนคงไม่เข้าแสดงเจตนาซื้อกิจการนั้น เช่นนี้แล้วผู้ซื้อย่อมมีสิทธิยกโมฆะกรรมขึ้นอ้าง หรือมีสิทธิบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆะดังกล่าวได้ แล้วแต่กรณี ทำให้ต้องนำกิจการออกจำหน่ายใหม่เกิดความล่าช้าในการบังคับกิจการ อีกทั้งยังมีค่าใช้จ่ายจากการนำกิจการออกขายใหม่อีกด้วย

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายหลักประกันทางธุรกิจของไทยยังมีความไม่ชัดเจนเพียงพอ ฉะนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาดังนี้

5.1 เสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยแก้ไขเพิ่มเติมในสองกรณีที่สำคัญด้วยกัน กล่าวคือ

กรณีแรก แก้ไขบทนิยามคำว่า “กิจการ” และเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “การจำหน่ายกิจการ” ในมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยการแยกนิยามของทั้งสองคำนี้ออกจากกัน เพื่อให้ได้ความชัดเจนขึ้น เพราะคำนิยามเดิมของคำว่า “กิจการ” ได้รวมความถึงการจำหน่ายกิจการเข้าไปด้วย จึงทำให้เกิดปัญหาว่าจะสามารถทำการจำหน่ายเฉพาะแต่ทรัพย์สิน เพียงบางส่วนของกิจการได้หรือไม่ หากได้มีการแยกความหมายของคำว่า “การจำหน่ายกิจการ” ออกจากคำว่า “กิจการ” แล้ว ก็จะทำให้มีความชัดเจนไม่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาที่ต้องโต้แย้งกันอีกต่อไป

กรณีที่สอง เพิ่มเติมข้อความใหม่ลงในมาตรา 73 วรรคท้าย ความว่า “หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกัน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” เพื่อกำหนดให้รัฐมนตรีที่รักษาการตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 ออกกฎกระทรวงซึ่งมีสถานะเป็นกฎหมายลำดับรอง เพื่อจักได้กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการต่าง ๆ เกี่ยวกับการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกัน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องวิธีการจำหน่าย การประเมินราคากิจการ การกำหนดราคาขั้นต่ำ ในการจำหน่ายทรัพย์สินของกิจการ กำหนดเวลาและสถานที่ในการจำหน่ายทรัพย์สินของกิจการ การบอกกล่าวไปยังคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายก่อนการจำหน่าย รวมทั้งสิทธิของผู้ให้หลักประกันในการโต้แย้งคัดค้านการจำหน่ายกิจการที่กำหนดโดยผู้บังคับหลักประกัน และสิทธิของผู้ซื้อในการเข้าตรวจสอบข้อมูลของกิจการที่นำออกจำหน่าย เนื่องจากการจัดทำกฎหมายลำดับรองมีกระบวนการที่รวดเร็วและแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 อันเป็นกฎหมายแม่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าหลักเกณฑ์และวิธีการต่าง ๆ เกี่ยวกับการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันนั้นจะต้องสามารถแก้ไขและปรับเปลี่ยนได้ง่ายและรวดเร็ว เพื่อให้ทันต่อวิธีการทางธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

5.2 กรณีให้ภาครัฐเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ภาคสถาบันการเงิน ผู้ประกอบการและ ผู้บังคับหลักประกันได้ทราบและมีความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายในการกำหนดวิธีการจำหน่าย คือ วิธีการจำหน่ายนั้นจะต้องเป็นวิธีเพื่อให้ได้มาซึ่งราคาขายหรือจำหน่ายสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ในขณะที่ทำการจำหน่าย เพื่อประโยชน์ในการได้รับชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย โดยไม่กระทบสิทธิของลูกหนี้เกินสมควร ทั้งต้องไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่เป็นหลักประกันนั้นด้วย

ผู้วิจัยเห็นว่าหากสามารถดำเนินการตามข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้นได้ จะทำให้การตีความกฎหมายเพื่อบังคับใช้เกี่ยวกับการจำหน่ายกิจการที่เป็นหลักประกันตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจมีความชัดเจนและสมบูรณ์ขึ้น อันจะส่งผลให้สถาบันการเงินสามารถประเมินความเสี่ยง ในการรับกิจการไว้เป็นหลักประกันได้อย่างถูกต้อง สามารถลดอุปสรรคในการเข้าถึงสินเชื่อของผู้ประกอบการได้ นอกจากนี้ยังช่วยลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในทางปฏิบัติของผู้บังคับหลักประกัน ทำให้การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการด้วยการจำหน่ายโดยผู้บังคับหลักประกันเป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ เป็นเอกภาพ และเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. “รวบรวมประเด็นคำถามจากการอบรมให้ความรู้ผู้บังคับ

หลักประกัน.” https://www.dbd.go.th/ewt_dl_link.php?nid=16191&filename=secured, 10 ตุลาคม 2561.

กำชัย จงจักรพันธ์. เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัท ศรีอนันต์ การพิมพ์ จำกัด, 2557.

ภาษาอังกฤษ

The Panel on Takeovers and Mergers. “Takeover Code.”

<http://www.thetakeoverpanel.org.uk/wpcontent/uploads/2008/11/code.pdf?v=1Apr2019>, April 1, 2019.

United Nations Commission on International Trade Law. UNCITRAL Model Law on Secured Transactions : Guide to Enactment. Vienna : United Nations Publication, 2017.